

MỤC LỤC

1	Tạm biệt ngôi miếu	7
2	Tấm bản đồ	14
3	Bóng đen trong lòng	26
4	Bí mật gia đình	40
5	Người phụ nữ lạ kì	48
6	Đoán mò	64
7	Những dòng nhật kí	80
8	Tìm ra đáp án	92

9	Sai lầm tiếp nối	112
10	Tin vào tình thương	119
11	Vẹn cả đôi đường.....	127

1

TẠM BIỆT NGÔI MIẾU

Chiếc xe tải chuyên đồ màu đỏ cam chạy trên con đường rợp bóng râm ở huyện ven đô, trên xe có Mạch Mạch, Mạch Diệp và bố mẹ, nhà họ đang trên đường từ huyện vào phố.

Suốt dọc đường, bố không nói gì. Bố hơi âu sầu buồn bực. Mạch nghĩ thầm, có lẽ bố không nữa rời khỏi thị trấn Lá Phong, chia tay ngôi miếu.

Nhà Mạch là một hộ đặc biệt ở thị trấn Lá Phong này. Nhà họ coi sóc một ngôi miếu cổ kính. Hai năm trước, khi Mạch chín tuổi, em Diệp tám tuổi, nhà họ đến chốn này rồi lập tức bị hút hồn bởi không khí diệu kì không giống nơi nào khác.

Nghe đồn ngôi miếu này đã được năm trăm năm tuổi. Miếu nằm dưới diềm chân núi xanh rì. Bố Mạch quản lí Từ đường nhà họ Vạn.

Nhưng từ khi bắt đầu làm du lịch, thị trấn Lá Phong trở nên sao sao đó. Khách du lịch năm châu bốn bể đổ về kín đường to ngõ nhỏ. Có lần, một đạo diễn có tiếng quay một bộ phim nổi tiếng ở ngôi miếu nhỏ này, thế là chỉ sau một đêm nơi này trở thành điểm tham quan. Thành điểm tham quan thì cần có người quản lí.

Từ hồi quản lí ngôi miếu, bố Mạch còn viết thêm thư pháp bán cho khách, mỗi bức chỉ độ dăm mười đồng. Mẹ nhận ít việc khâu vá từ thị trấn về, kiếm thêm ít tiền gia công.

Mạch chưa từng hỏi vì sao bố mẹ chuyển đến chỗ này. Cô bé nhớ trước đó nhà họ đã chuyển ba lần. Mỗi lần đều không phải chuyển nhà bình thường mà hẳn là một cuộc di dời. Lần nào cũng là chuyển sang hẳn một nơi hoàn toàn lạ lẫm. Trẻ con thì thấy cũng thú, nhưng người lớn chắc chắn sẽ thấy vất vả. Gia đình Mạch như thế luôn kê cái nhà trên vai, sẵn sàng dịch chuyển bất cứ lúc nào.

Hồi xưa xưa xưa, bố mẹ Mạch có công việc ổn định, bố làm nhân viên kinh doanh trong một nhà máy nhỏ, mẹ mở cửa hàng be bé bán sợi len.

Nhưng Mạch không còn nhớ cuộc sống hồi đó ra sao. Từ khi con bé có ý thức rõ ràng thì bố mẹ nó đã

không còn công việc ổn định nữa, nhà cửa gia đình nó đã “kê trên bánh xe”, theo lời bố.

Nhà nó từng sống hai năm ven một cối xay nước lớn. Lúc đó, Mạch và Diệp còn nhỏ, chỉ tầm ba bốn tuổi. Bố làm công nhật trong xưởng xay, mẹ thì bày sạp bán đồ ăn vặt. Nhà nó ở trong một căn phòng tạm, đồ đạc chất chồng lộn xộn thành đống. Mỗi khi ngoài trời mưa lớn, trong nhà cũng mưa nhỏ. Bố mẹ vội gom chậu to chậu nhỏ ra hứng, gian phòng nhỏ đầy tiếng mưa tí ta tí tách từ góc này sang góc khác. Những khi ấy, bố mẹ thì chau mày, hai chị em thì vui như tết.

Không lâu sau, nhà nó lại chuyển từ xưởng xay sang thành phố B cách đó mấy trăm cây số.

Nhưng ở nơi đó còn tệ hơn. Nó phải sống ở lán tạm cạnh một công trường, tiếng ruỳnh ruỳnh dội vào tai từ sáng tới khuya. Mẹ vẫn làm việc cũ, còn bố tạm thời chưa có việc thì nằm co trong lán viết bản thảo. Mỗi ngày bố viết dăm bài rồi gửi cho mấy tòa soạn báo và tạp chí. Có khối bài viết của bố được đăng hẳn hoi, thỉnh thoảng người ta gửi cho bố dăm ba chục đồng, tháng đầu tiên cũng tạm tạm đủ gia đình chi tiêu.

Hồi đó, suốt ngày Mạch nằm bò trên lan can lán tạm ngắm công trình cách đó không xa, để ý tòa nhà

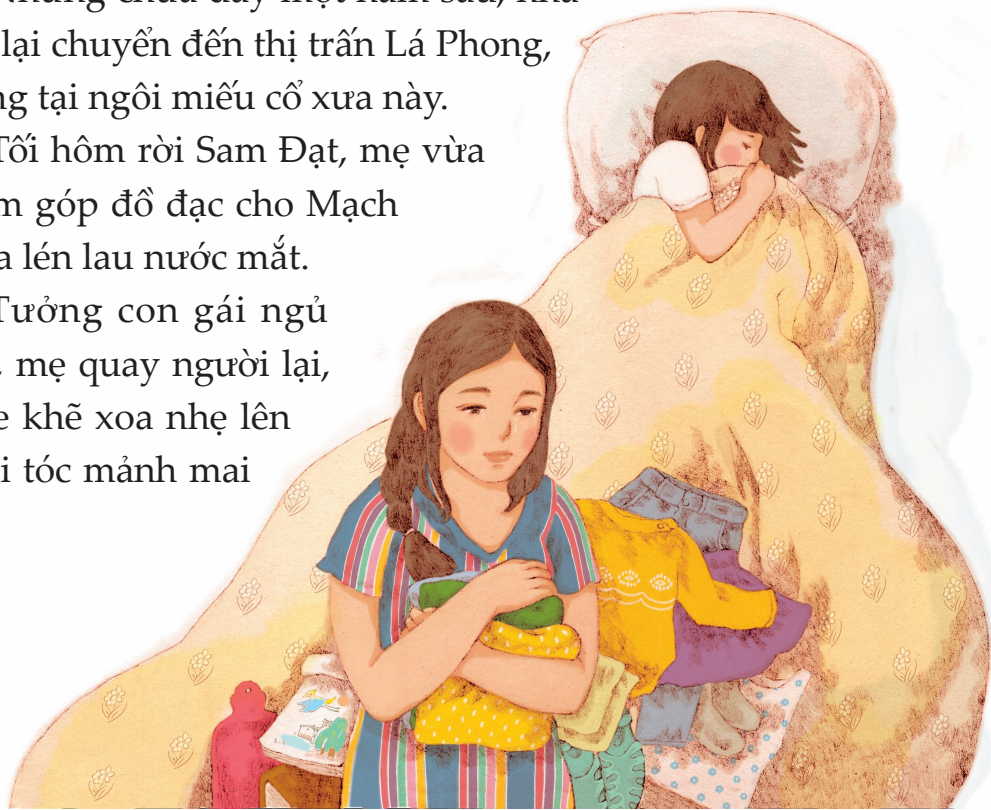
mọc cao thêm bao nhiêu, ngắm nghía những người lớn bận bịu suốt ngày trên công trường như bầy kiến. Cứ ngắm nhìn thế, Mạch lớn lên thành cô bé sáu tuổi.

Đến tuổi đi học rồi, nhà nó lại chuyển lần nữa. Ngày chuyển đi, họ chẳng chào tạm biệt người quen nào, chỉ sau một đêm là họ bốc hơi khỏi công trường. Họ chuyển đến huyện Sam Đạt cách thành phố B không xa. Bố mẹ đăng kí cho Mạch vào học trường cấp một của huyện, năm ấy Mạch thành học sinh tiểu học.

Nhưng chưa đầy một năm sau, nhà nó lại chuyển đến thị trấn Lá Phong, sống tại ngôi miếu cổ xưa này.

Tối hôm rời Sam Đạt, mẹ vừa gom góp đồ đạc cho Mạch vừa lén lau nước mắt.

Tương con gái ngủ rồi, mẹ quay người lại, khe khẽ xoa nhẹ lên mái tóc mảnh mai

mềm mại của nó, mẹ áp mặt vào mặt nó. Lông mi của Mạch khẽ rung, nước mắt nóng ấm của mẹ rớt xuống mặt.

Nhà nó yên ổn ở thị trấn Lá Phong được hai năm, Mạch đã lên lớp bốn.

Tối ngày hôm ấy, bố Mạch Phong đột ngột tuyên bố: tuần sau sẽ chuyển đến thành phố M cách đó hơn một trăm cây.

Lúc bố bảo thế, đường chân trời xa xa có mây đen sầm sầm, có cả tiếng sấm ầm ì lúc ẩn lúc hiện.

“Vì sao lại phải chuyển nhà ạ?” Mạch ngồi thẳng lên trên chiếc ghế mây.

Nhưng bố dường như không nghe thấy, bố chau mày cau có, nghĩ cách nói rõ ràng toàn bộ sự việc.

“Vì bố tìm thấy công việc tốt hơn ở đây.”

“Thật ạ?”

“Chú Trương bảo bố đến phụ ở xưởng vẽ của chú. Mẹ cũng tìm được việc rồi, chú Trương tìm cho.”

Chú Trương thì Mạch gặp rồi, chú ấy sống ở thành phố M, dăm thì mười họa chú lái xe ô tô đến thị trấn Lá Phong chơi một chuyến, lần nào chú cũng tìm bố buôn chuyện, còn ăn bữa cơm thân mật. Bố nói nghe thì kín kẽ, nhưng Mạch vẫn thấy buồn.

“Nhà ta ở đây có gì tệ đâu? Con với em đã quen ở đây rồi, chúng con không muốn đi nữa.” Mạch cố sức giằng dai lần cuối cùng, lôi cả em gái vào.

Mẹ ngẩng đầu lên, nhìn Mạch bất lực, mẹ không nói gì. Diệp hiểu chuyện giật giật gấu áo chị.

“Thôi, không nói gì thêm nữa. Tuần sau chuyển nhà.”
Bố xua tay, chột hạ, không còn đường bàn lui nữa rồi.

Thấy tình hình gay go, Mạch cũng không nói gì nữa, chỉ đều đều ngồi tại đó. Ngồi một lúc rõ lâu, nó bảo, “Nhà mình chuyển nhà bao nhiêu lần rồi, sao các bạn khác không chuyển?”

“Các bạn khác là các bạn khác, nhà mình là nhà mình.” Mẹ Nguyệt Cần nãy giờ yên lặng cuối cùng đã cất tiếng, mẹ đang gẩy mấy sợi len thừa. Gẩy một hồi, mẹ vẫn không gài được sợi len vào mặt trong. Cuối cùng, mẹ quăng chiếc áo đang đan dở đấy, đứng dậy ra khỏi phòng.

Mấy ngày sau, xe tải màu cam xích đến, đưa cả gia đình họ đi. Mạch bị hút hồn vào cảnh vật bên đường, cái bức bối đang cất trong người hơi lắng đi. Con bé thậm chí còn hơi hưng khởi đón chào cuộc sống mới mẻ đang đến, thành phố M sẽ thế nào nhỉ?

TẮM BẢN ĐỒ

Chỗ chú Trương là phòng tranh Tam Giác, hơi có tiếng ở thành phố M. Phòng tranh này nằm trước con đường không to không bé chạy từ đông sang tây, tên là đường Sông Băng; đằng sau thì tựa vào con phố hẹp tên là Ráng Chiều. Đường Sông Băng và đường Ráng Chiều